

Usputni pogled

Na rubu sivkasta šumarka čitao sam šutke. Upitah se načas kako već dugo buljim u istu rečenicu...

Siječanjsko je poslijepodne otjeralo vesela lišca iz Luksemburškog parka. Spazih dječaka s mornarskoplavom kapom. Pod miškom je držao jedrilicu bijelu poput alabastera i sijao suze zaleđenim ribnjakom. Neka je žena u crnom gladila skute crvenim noktima nervozno ogledavajući se. Dvojica su iza mene pod ćelavim hrašćem igrala šah. Ovijeni crnim kaputima, odbijali su dimove purpurnim sumrakom. Mlađi je prekinuo šutnju šah-matom:

- Nisam mislio da je ovako hladno. Hajmo popiti koju iza ugla. Plaćam.
- Naravno, to smo trebali odavno napraviti. – rekao je drugi, pogođen gubitkom.

Halapljivo ih je progutala magla. Samo sam im osluškivao korake. Zaklopih knjigu.

Žena crvenih noktiju prilazila mi je iskosa.

- Imate cigaretu, gospodine? – pitala je.

Izvadio sam cigarete i ponudio joj.

- Nemam upaljač – priznah.
- Imam ja.

Pripalili smo. Otišla je ubrzo zatim. Pozdrav zaglušen u prividnoj maglici.

Pitao sam se kako večeras izgleda sreća. Sjećanje na ružičasti kišobran pred knjižnicom i miris vanilije... Rekla je da odlazi... riječi paralizirane na usnama... ni zašto, ni kamo...

Naslonio sam glavu na klupu i sklopio oči u perolakoj agoniji samoće. Onda potom ustao i krenuo. Zrak leden, osjećaj poleta. Mozartova sonata dotaknu mi uho iz zamračene kavane. Ušao sam i sjeo u dnu. Uzeo sam stare novine, samo da neprimjetno pratim njen maestralni ulazak. Vječito je kasnila...

Sivi šeširić. Vjetar joj je pogladio kosu prije no što je zatvorila vrata. Prvo je izmijenila par riječi s konobarom pa sjela meni sučelice. Pijanist je tiho svirao. Stala je treptati na mahove praveći se da razabire svaki ton.

- Zašto si me zvao? – pitala je stisnuvši usnice.
- Da, to je zbilja bilo dobro pitanje.

Naime, ni ja nisam znao odgovor.

- Tko je on, Iris?

Izrekao sam njeno ime s dozom strahopoštovanja. Bio sam siguran da mi je glas zadrhta.

– Nije osoran i asocijalan kao ti. – zastala je kao da razmišlja hoće li još nešto dodati.

– Ja sam pjesnik, zaboga! Očekuješ da se smješkam svakoj tvojoj proketoj besmislici koju izgovoriš?

- Eto vidiš. A ti mene osuđuješ.

Konobar je donio dvije šalice kave.

- Naravo da si kriva, draga...
- Daj prestani sanjati, Rene!

Popivši kavu naiskap, okrenula se na peti i odmarširala. Znao sam da će otići, zanimalo me samo koliko još dugo može trpjeti moju prisutnost. Ni pet minuta. Stavio sam novine pod kaput i otišao. Kava je ostala netaknuta. (Znala je da ju ne pijem.)

* * *

Avenija bijaše protkana *andante* koracima. Automobili su jurili nečujno. Drvored zdesna. Zlatnaste su žaruljice poput aureole cvale iz granja. Prođoh pored Panteona. Spustio sam se u metro. Tempo: Adagio. Već nekoliko mjeseci vozim se bez karte. Gužvao sam se pored skupine svirača džez. Naslonih se na zid. Čekao sam uzdrhtalo zujanje tračnicama. Ušao sam uhvativši rukohvat. Vitka je žena s umjetnom ružom u kosi čitala *Damu s*

kamelijama. Čelavac s prugastom maramom oko vrata neprestano je pogledavao njene ravne trepavice. Primijetio sam da su okićene suzama.

Ušao sam u unutarnje dvorište. Talasalo se pod odsjajem ovješena rublja. Sive zgrade iz međuratnog razdoblja. Tek kad sam ušao, shvatih da svjetlo u stanu bijaše neugašeno. Sjeo sam na prozor uz svijeću. Dok je polako dogorijevala, pratio sam kako sjene proždiru crvenkasto ulično svjetlo. Spazio sam njena leđa, pravilnu liniju kralježnice. Neki ju je visoki muškarac uhvatio pod ruku. Sitnim su koracima prelazili ulicu. Profinjena, gotovo kao da posustaje, namjestila je sivi šeširić. On se smiješio njenim prokletim besmislicama.

Bio sam uvjeren da je, zabacivši glavu, bila bacila pogled na moj prozor.

* * *

Na rubu sivkasta šumarka čitao sam šutke i buljio dugo u istu rečenicu.

Jelena Benčić, 1. b
Prva gimnazija Varaždin
mentorica: Tatjana Ruža, prof.